

နေ့နေ
ထူးထူးရှယ်ဒိုင်ယာရီ

ဒါရိုက်တာ၊ သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော် သုမောင်၏ အမှာ

မောင်ကျော်ထူးရေ ... မောင်ရင်ရဲ့ စာစုလေးတွေ မဂ္ဂဇင်း၊
ဂျာနယ်များမှာ ဖတ်ရတော့ ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ ကျေလည်း ကျေနပ်ပါ
တယ်။

တစ်ခုတော့ ပြောချင်သကွယ်...

“ဆရာကြီးသော်တာဆွေ” ဟာ “ဟာသ”ဝတ္ထုတိုတွေ၊ စာစုတွေ
အမြောက်အမြားရေးခဲ့ပေမယ့် သူပုံက၊ လူချောလူလှကွဲပြီးတော့ အနုပ
ညာမာန်ကြီးတယ်။

စကားပြောရင် ဘောက်ဆတ်ဆတ်ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စာတွေက ရယ်ရ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိထားမိတာ အကြောင်းအရာရော၊ တင်ပြပုံရော (ဝါ
ကျတည်ဆောက်တာမှာ ပါ) ဣန္ဒြေကြီး တယ်နော်။

“ဆရာကြီး ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း” “ဆရာကြီးကြပ်ကလေး” “ဆ
ရာကြီး အီကြာကွေး”တို့ လည်း ရယ်စရာတွေ ရေးနေကြပေမယ့်
မျက်နှာကြော တင်းသူကြီးတွေပဲကွယ်၊ ပြီးတော့
ဘောက်ဆတ်ဆတ်ကြီးတွေရယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ စာတွေဟာ ရိုးသားပြီး ခိုင်ခံ့တယ်
ဣန္ဒြေကြီးတယ်ပေါ့။

မောင်ရင်ကတော့ အပြင်မှာ လည်း လူရွှင်တော်မို့လို့ ဣန္ဒြေကြီးရမ

ယ် မဆိုပါဘူး။ မောင်ရင့်ရပ်ရည်ကလည်း ကျော်ဟိန်းလို၊ စိုးသူတို့လို
ကယ်ရီကေးချားများ ရေးထားသလိုမို့ ပြီးချင်စရာ ဖြစ်ပြီးသားပါ။

ဒီတော့ ကျန်နေသေးတဲ့ “စာအရေးအသား”မှာ တော့ အခုရေးနေတဲ့
မူအတိုင်းပဲ ဣန္ဒြေ ရရှိစေချင်တယ်။

ရယ်တော့ရယ်ရပစေပေါ့ကွယ်။

★

ဇာတ်ညွှန်းဆရာ မောင်လွင် (မြင်းမူ) ၏ အမှာ

သူကဗျ

လူမြင်လိုက်ရင် တစ်လုံးပြော တစ်လုံးရယ်ရတယ်

နှစ်လုံးပြော နှစ်လုံးရယ်ရတယ်

လူမမြင်ရတဲ့ စာတွေကျတော့

တစ်လုံးဆို တစ်လုံးရယ်ရဖို့ ခဲယဉ်းတယ်

ခဲယဉ်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့ ကျော်ထူးကို

ပြောချင်တာကတော့

စင်ပေါ်လောက် ရယ်ရအောင် အများကြီး

ကြိုးစားပါဦးလို့

* * *

ဒါရိုက်တာ ကိုအောင်မင်းသိမ်း၏ အမှာ

ကိုကျော်ထူးနှင့် ကျွန်တော်သည် အလုပ်သဘောထက်ပို၍ ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့အကြောင်းကို (အလုပ်ထက်ပို၍) ကျွန်တော် သိနေသလို ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုလည်း သူက (အလုပ်ထက်ပို၍) သိနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် “အလုပ်ထက်ပို၍” ဟူသော စကားလုံးကို ကျွန်တော် တမင်ရွေးချယ်၍ သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သည် ရုပ်ရှင်အနုပညာဟူသောအလုပ်ကို လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

အနုပညာကို ဝါသနာအရမဟုတ်ဘဲ အလုပ်သဘောအရ လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကျော်ထူးကို ကျွန်တော်က ကြေးစားသရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

သို့သော် ကိုကျော်ထူး ကျွန်တော့်ထံရောက်လာသောအခါ သရုပ်ဆောင် အနုပညာကိစ္စနှင့် မပတ်သက်သော (အမှာ စာရေးပေးရန်) ဟူသည့် ကိစ္စနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။

ကိုကျော်ထူး စာတိုပေစများ ရေးနေသည် ကို ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံ သတိထားမိခဲ့သည်။ သို့သော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု ကိုကျော်

ထူးကို ကျွန်တော် မသတ်မှတ်မိ။ ကိုကျော်ထူး၏ စာများကို ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်သောအခါတွင် ကား ...

ဒီကလေး အတော်ငိုတတ်တာပဲ ... ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိပါသည်။ ။

ငိုတတ်သော ကလေးများ သည် နို့ဝကြစမြဲဟု ကျွန်တော်ကြားဖူးခဲ့ပါသည်။ ။

ကိုကျော်ထူး ငိုချင်စရာများကို များများ မြင်တတ်ပါစေ။ စာများများ ရေးနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပါသည်။ ။

★

လှဝင်း (ဘောဂဗေဒ) ၏ အမှာ

ဘာပြောတယ်၊ မင်းလူရွှင်တော်ဖြစ်ချင်တယ် ဟုတ်လား။

နားထောင်၊ ငါပြောပြမယ်၊ တကယ်ရှိခဲ့သလား မရှိခဲ့ဘူးလားတော့ ငါမသိဘူးပေါ့ကွာ၊ တို့ တိုင်းပြည်မှာ အစောဆုံး လူရွှင်တော်ဟာ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က ဦးပေါ်ဦးပဲကွ၊ သူက ဘုရင်ပြုံးဖို့ ၊ ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော်တွေရယ်ဖို့ ပြက်လုံးထုတ်ရတာလေ။

သူ့ခမျာကွာ၊ ဘုရင့်အငြိုအငြင်ခံရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်၊ ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ နှိပ်စက်တာလည်း ခံရတာ အကြိမ်ကြိမ်၊ မဲဇာသွားဆိုသွားလိုက်ရ၊ အိမ်ကိုဖျက်ဆို ဖျက်လိုက်ရ၊ နောက်ဆုံး သေတော့ အခေါင်းထဲက လက်နှစ်ဖက်ကိုထုတ်ပြီး “ကျုပ် ဘာမှ ယူမသွားပါဘူး” လို့ သက်သေပြခဲ့တယ်။

အဲဒါ ငါတို့ လူရွှင်တော်တွေရဲ့ ဘဝကွ။

အားမကျပါနဲ့ လှဝင်းရယ်။

(၁၉၆၀-၇၀ တစ်ဝိုက်မှ ကလေးမြေဝိုင်းအငြိမ့် လူရွှင်တော်ကိုပန်းဝါ၏ စကား) အေး ကောင်းတယ်။ စာပဲရေး။

မွေးတုန်းက လူတိုင်းဟာ ကိုယ်တုံးလုံးကွ။

ခု-မင်းမှာ အဝတ်နဲ့ ဘာနဲ့ ။ ထူးပြီးမဆင်းရဲနိုင်ဘူး။ ကံကောင်းရင် စွယ်စုံကျမ်းထဲမှာ မင်းနာမည်တောင် ပါချင်ပါမှာ လှဝင်းရ။ (ကွယ်လွန်

သွားပြီဖြစ်သော ဆရာ ဦးကျော်အောင် ဆုပေးပွဲတစ်ခုတွင် ပြောသည့်စကား) ကျွန်တော်ကြားခဲ့ဖူးသည့် စကားများကို ကိုကျော်ထူးနှင့် ကိုကျော်ထူး၏ စာကို လိုလိုလားလား ဖတ်မည့် ပရိသတ်များကို ဝေငှပေးလိုက်ပါသည်။ ။

သူက ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာတွေ အကုန်လုပ်နိုင်လို့ ပါ။

★

လွမ်းဝေနိုင် (တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ) ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်နှင့် ရတီမဂ္ဂဇင်း၏ အမှာ

ဟာသသရုပ်ဆောင် ကျော်ထူးအဖြစ် တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ၊ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက မြင်ဖူး၊ ကြည့်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ စာနယ်ဇင်းအယ်ဒီတာ ဘဝရောက်သောအခါ သူ့ကို လူကိုယ်တိုင် အရှင်လတ်လတ်တွေ့ခဲ့၊ ခင်မင်ခဲ့၊ စကားတွေပြောခဲ့၊ အင်တာဗျူး လုပ်ဖြစ်ခဲ့။

ဒါရိုက်တာ ကိုအောင်မင်းသိမ်း၊ ကိုကျော်ရဲအောင်တို့ နှင့် ဆက်နွှယ်ပြီး ရိုက်ကွင်းပေါ် ရောက်ခဲ့သောအခါ သူ့ကို ပိုမိုသတိပြုလာမိသည် ။ သူသည် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ နှင့် အမြဲအဆင်ပြေအောင် သည်းခံပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်သည် ။ ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းလျက် ရှိသည် ။ သူနှင့်ညီအစ်ကိုတမျှ ရင်းနှီးလာသောအခါကျမှ သူ၏ ပြည့်ဝသော အနုပညာဝမ်းစာ၊ ဘဝအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်မှုများကို မျက်ဝါးထင်ထင် သိရှိခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည် ။

ကိုအောင်မင်းသိမ်း၊ ကိုကျော်ရဲအောင်၊ ကိုဇော်ဝင်းနိုင် (မန်း)နှင့် သူအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့ သည် ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာထိုင်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပြန် ဇာတ်လမ်းများ ပြောနေကြဖြစ်သည် ။ သူစာရေးပြီဆိုသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးမိသည် ။ ယခုသူရေးပြီးသမျှသော စာများကိုစုစည်း၍ စာအုပ်

ထုတ်မည် ဆိုသောအခါ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုက အတိုင်းထက်အလွန်။

သူစာများ သည် ဘဝအတွေ့အကြုံဟု ဆိုလင့်ကစား သူသည် ဟာသ
ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ပျော်စရာကောင်းသည် ။ အကောင်းမြင်ဝါဒီ
တစ်ဦးဖြစ်သည် နှင့်အညီ ကြုံလာသမျှသော အကြမ်းအတမ်း၊ အခက်အ
ခဲများကို ရယ်စရာဟာသလုပ်ပစ်နိုင်ခြင်းကပင် သူ၏ ထူးခြားသော အရ
ည်အချင်း ဖြစ်နေတော့သည် ။

*

စာရေးသူ၏ အမှာ

တူကားတူ၏ မတတ်၊ တတ်ကားတတ်၏ မတူ၊ ဖြူကားဖြူ၏ မမြတ်၊ မြတ်ကားမြတ်၏ မဖြူ၊ အထက်ပါ စကားစုလိုပဲ။ မျောက်များ ဟာ လူနဲ့ တူတဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ လူတွေလုပ်သလို လုပ်ဆောင်နိုင်မှုတွေလည်း ရှိပါတယ်။ သို့သော် လူလိုတော့ စကားမပြောတတ်။ တူကားတူ၏ မတတ်။

တတ်ကားတတ်၏ မတူ။

အိမ်ရှိ သာလိကာ၊ ကြက်တူရွေးများ ဟာ လူလိုစကားပြောတတ်သော်လည်း လူနဲ့ တူသော အင်္ဂါရပ်မရှိပါ။

ဖြူကားဖြူ၏ မမြတ်။

ဖျိုင်းဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အင်မတန်မှ ဖြူဖွေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြတ်တဲ့ စာရင်းမဝင်ခဲ့ပါဘူး။

မြတ်ကားမြတ်၏ မဖြူ။

ရှေးမြန်မာရှင်ဘုရင်များ သုံးစွဲခဲ့တဲ့ ဆင်ဖြူတော်များ ဟာ တစ်ကောင်လုံး ဖြူစရာမလိုပါဘူး၊ (ဦးကင်း) ဦးခေါင်းလေးကွက်ပြီး ဖြူတာနဲ့ တင် ဆင်ဖြူတော်လို့ သတ်မှတ်အသိပြုကြတယ်လို့ ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်ကျော်ထူးဟာလည်း တူချင်တူမယ်၊ တတ်ချင်တတ်မယ်၊ မြတ်ချင်မြတ်မယ်။

မတူချင်လည်း မတူပါဘူး၊ တတ်ချင်မှ လည်း တတ်ပါမယ်၊ မြတ်ချင်
မှ လည်း မြတ်ပါမယ်။

ကျော်ထူးဟာ ကျော်ထူးလောက်ပါပဲလို့ ထမင်းရှင်၊ ဟင်းရှင် မိဘပြ
ည်သူအပေါင်းကို ဂါရဝပြု ရေးသားပါရစေလား ခင်ဗျာ။

*

சுவசொழி

ငယ်ငယ်တုန်းကပါ

ကျွန်တော်

ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝ၊

အ.ထ.က(၂)

ကြည့်မြင်တိုင်မှာ တက်နေစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းမှာ မျက်နှာအပြောင်ဆုံးလူဆိုရင် ကျွန်တော်ပါပဲ။ သမိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘာသာရပ် ပန်းချီပုံတွေဆွဲရင်လည်း ကျွန်တော်ပါပဲ။ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်တာလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ။

အဲ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော့်အဖေက အငြိမ့်တစ်ခုမှ လူရွှင်တော်၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အငြိမ့်လာကတော့ ရပ်ကွက်နဲ့ ကျောင်းကကောင်တွေက သိသွားပြီး ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်နာမည်ရင်းပျောက် လူပြက်သားဆိုပြီး မကြာခဏ စရာကနေ ရန်ဖြစ်တဲ့ အဆင့်တွေအထိ ဖြစ်လာရတယ်။ ကျွန်တော့်ဖခင်ရဲ့ အလုပ် အနုပညာကို စော်ကားလို့ ဖြစ်ရတာပါ။ လူပြက်ခေါ်ခံရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။

သူတို့ တွေ ခေါ်မယ်ဆိုလည်း ခေါ်သင့်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဖေသွေးတော်တော်များများဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အပြည့်၊ အငြိမ့်တွေ ဇာတ်တွေဘယ်မှာကတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ လဲ မသိလိုက်နဲ့ လိုက်ကြည့်တော့တာပဲ လွယ်အိတ်ခေါင်းအုံးပြီး ဇာတ်ရုံထဲမှာ အိပ်၊ မနက်မိုးလင်းမှာ နီးစပ်ရာရေအိုးစင်မှာ မျက်နှာသစ်၊ ကျောင်းကို တိုက်ရိုက်သွားတက်၊ ကျောင်းပေါက်ဝမှာ ဆရာမနဲ့ အမေက အရမ်းရိုက်တာဗျ။

တစ်ခါတစ်ရံတောင် စဉ်းစားမိတယ်။ အမေ့ကိုကျောင်းမှာ ဆရာမလုပ်ခိုင်းရင် ကောင်းမလားလို့၊ ခေါင်းကိုခေါက်ရင်လည်း မူးခနဲမိုက်ခနဲ

လို ဖြစ်သွားတာ။ ဘယ်စိန်ဗိုလ်တင့် လက်သံပြောင်တယ်ဆိုတာ အမေ့ကို ဘယ်မီမလဲ၊ အဲတစ်ရက်ပေါ့ ... မျက်နှာပြောင်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လက်သံပြောင်တဲ့ ကျွန်တော့်အမေ ထိပ်တိုက်တိုးတော့တာပါပဲ။

အဖြစ်က ဒီလိုဗျ ...

ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ပန်းတင်းတန်းဘော်ဂါ ရပ်ကွက်ရှိတယ် ... တစ်ရက်ပေါ့။

အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရောက် လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းတယ်။ သူတောင်းတဲ့ အကူအညီက သိပ်အခက်အခဲကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ရှင်ပြုပွဲ ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲ တစ်ခုမှာ ဒိုးဝိုင်းလက်ခံထားတယ်တဲ့ ။ မနက်ဖြန် ရှင်လောင်းလှည့်တော့မယ်။ သူတို့ ပင်တိုင် ဒိုးဝိုင်းမှာ ကနေတဲ့ ဒိုးမင်းသားက ဝမ်းပျက်ပြီး နေမကောင်းလို့ တဲ့ အတော်ပဲပေါ့ဗျာ၊ ရေငတ်တုန်း ရေသန့်ဘူး သောက်ရပြီ ။ သူလာပြောတဲ့ အချိန် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ ပဒုမ္မာကွင်း ဇာတ်ရုံထဲက မိုးမင်းပုံတွေ သိန်းဇော်ပုံတွေ .. မြို့တော်မောင်သိန်းအောင်ပုံတွေ တန်းစီပြီး မြင်နေပါပြီ။

အဲ မင်းသား ဈေးက နှစ်ထောင်တဲ့ ၊ သူရှာပေးမယ် ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ရှေ့က မဖြတ်ဖို့ ရယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်နေတာ။ နောက်ဆုံးတော့ မထူးပါဘူးလေ အနုပညာလုပ်တာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်နေ့ ...

ဒေါဂျစ်ကားခေါင်မိုးပေါ်မှာ မင်းသားဝတ်စုံနဲ့ ၊ မျက်နှာမှာ ကလည်း အပေါစားမိတ်ကပ် လိမ်းထားတော့ အဆီတွေက ပြန်နေသေး၊ ရင်ဘတ်မှာ စရံငွေတစ်ထောင်တွယ်ချိတ်နဲ့ ချိတ်လို့ ပေါ့။ ကလိုက်ရတဲ့ အကဗျာ

... ဘော်ဂါကစထွက်ကတည်းက ရွှေတိဂုံသွေးဆေးကန်မုခ်ရောက်တဲ့ အထိပဲ။ ဒီကြားထဲ ကားခေါင်းပေါ်မှာ ခေါင်းပေါင်းလွင့်ကျလို့ ဆင်း ကောက်ရတာ တစ်မျိုး၊ ဓာတ်ကြိုး သစ်ကိုင်းမလွတ်လို့ ရှောင်မလွတ် နှာခေါင်းကိုထိတာ တစ်မျိုးနဲ့ ပေါ့ ...။

အဲ .. ဘုရားစောင်းတန်းလည်း ရောက်ရော ဝါးတီးတဲ့ ချလွင်က-

ဦးထောင်ဘို ထန်းရည်နာမည်ကြီး သွားသောက်မယ်ဆိုပြီး နှစ်ကောင်သား အပေါ့သွားသလို ဘာလိုလိုလုပ်ပြီး ထန်းရည်ဆိုင်ကို ပြေးတော့တာပဲ။ ဟိုရောက်တော့ ထန်းရည်သောက်နေတဲ့ လူတွေအကုန် အံ့ဩကုန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်းသားဝတ်စုံကြီးနဲ့ ထန်းရည် လာသောက်တာကိုး ...။

အဲဒီမှာ တင် လာသောက်တဲ့ လူတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ဟိုလူကတစ်ခွက်၊ ဒီလူကတစ်ခွက် သီချင်းကလည်း တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ချာလပတ်ကိုရမ်းနေတာပဲ။ နောက်မှ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာတဲ့ ကောင် ဘယ်အချိန်လစ်သွားမှန်းမသိရဘူး။ ကမန်းကတန်း ပရိသတ်ကို တောင်းပန်၊ ရှင်လောင်းလှည့်တဲ့ ကားတွေ ရပ်ထားတဲ့ ဆီအပြေးအလွှားသွားတော့ ကားတွေက တစ်စီးမှ မရှိတော့ဘူး ...။

ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပါ။ ကားငှားစီးရင်လည်း ကိုယ်ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ရှာထားတဲ့ ငွေလေးကုန်ဦးမယ်၊ နှစ်ထောင်စားမို့ အပိုကလည်း မရှိမထူးပါဘူး။ ၃၃ လိုင်း ဘတ်(စ်)ကားပဲ တိုးစီးခဲ့တယ်။

ကားခြေနင်းခုံပေါ်မှာ အပေါ်လက်တန်းကို လက်နှစ်ဖက်တွယ်ပြီး မျက်နှာကိုဝှက်ပြီး စီးနေတုန်း ကားစပယ်ရာက-

“ဟေ့ မင်းသားကြီး၊ အထဲဝင်စီးပါဗျ။ အထဲမှာ မြိုင်ထတစ်ပုဒ်လောက် ကလို့ ရတယ်”

ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်နဲ့ မကြာခဏ အော်နေတော့ ရှက်ရှက်နဲ့ အထဲဝင်စီး “ဟိုက် သွားပြန်ပဟ”ပေါ့။

ဘယ့်နှယ်ဗျာ သေသေချာချာမှာ ထားရင် ကြုံချင်မှ ကြုံမှာ ...

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကျွန်တော် တစ်ဖက်သတ်ပိုးနေတဲ့ ကောင်မလေး။ သူက သိမ်ကြီးဈေးက ဈေးဝယ်ပြီးအပြန် “အင်မတန်မှ အံ့ဩခြင်းမျက်နှာကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ် ...။”

ကျွန်တော်ကလည်း နေကပူ ထန်းရည်ကမူးနဲ့ မျက်နှာကြီး အဆီတွေပြန်လို့ ။ ကမန်းကတန်း မီးပွိုင့်မိတုန်း ခုန်ဆင်းပြေး နောက်က မင်းသားပုဆိုးကို အတင်းဆွဲထားလို့ ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ မီးပွိုင့်မှာ ဆင်းလို့ တဲ့ ။ ယာဉ်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးကားပေါ်မှာ မင်းသား ဝတ်စုံကြီးနဲ့ ဘေးကလူတွေကြည့်ရယ်ပေါ့ဗျာ ..။

၅၁ လမ်းရုံးရောက်တော့ အပြစ်ရှိလား မေးပြီး ဒဏ်ငွေရိုက်ပေါ့ .. မစားရက်၊ မသောက်ရက် ရင်ဘတ်မှာ တွယ်ချိတ်နဲ့ ချိတ်ထားတဲ့ ငွေလေး ဒဏ်ငွေဆောင်ပြီး ရုံးအပြင်ပြန်ထွက်ရုံရှိသေးတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လို သတင်းပို့လိုက်တယ် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အမေ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ လိုက်ရိုက်တာ မျောက်ပွဲလူအုံမှတ်ရတယ်။ ကျွန်တော်က မင်းသားဝတ်စုံကြီးနဲ့ ရှေ့ကပြေး၊ အမေက တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ နောက်ကလိုက်ပေါ့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။

ငယ်ငယ်တုန်းကပါ ... မျက်နှာပြောင်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လက်သံပြောင်တဲ့ အမေတို့ ရဲ့ ပွဲဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့ဗျာ ...။

